

Arrest

nr. 290 653 van 20 juni 2023
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GIELIS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 22 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. GIELIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienen een eerste verzoek om internationale bescherming in op 19 augustus 2020.

1.2. Op 1 april 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 264 574 van 29 november 2021 dat beide verzoekers niet werden erkend als vluchteling en dat de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend. Verzoekers dienden geen cassatieberoep in.

1.3. Zonder het Belgisch grondgebied verlaten te hebben, dienen verzoekers op 2 juni 2022 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 25 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”.

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van F.F., J.D., verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren in Cali (dep. Valle del Cauca). Samen met uw 4 broers en 2 zussen groeide u op in de wijk 9 De Enero. Uw vader hebt u nooit gekend. U werd dan ook door uw moeder opgevoed; zij overleed in 2014 aan de gevolgen van kanker. Hierna verbleef u steeds in diezelfde wijk wonen bij uw (o.a. oudere) broers en zussen. Verder verkeert u sinds eind 2015 in een relatie met E. C. M. (CG [...]; OV [...]). Jullie woonden niet samen, maar soms kwam zij bij u op bezoek.

Na het voltooien van uw middelbare schoolopleiding begon u op 15 september 2015 met uw militaire dienstplicht. U was toen 18 jaar oud. Uw legerbasis bevond zich in Cali, alhoewel u af en toe ook gestationeerd werd op het platteland (bijv. Buenaventura, Cajivio, Polvorines) om daar te gaan patrouilleren. Op een dag in december 2019 werd u in de basis benaderd door twee guerrillastrijders van de FARC. Zij waren in het leger geïnfiltreerd en deden zich voor als soldaten van uw bataljon. Deze personen maanden u aan om met hen mee te vechten in de regio's Arauca en Caloto en boden u daartoe 3.000.000 pesos aan. U diende zich uit eigen initiatief naar deze plaatsen te begeven, zo niet, dan zouden zij u ontvoeren. U ging hier echter niet op in. In diezelfde periode, zo'n drie maanden nadat u bij het leger ging, begon uw familie eveneens bedreigingen te ontvangen.

Op 24 april 2016 werd uw broer M. A. omsingeld door een aantal personen, die vroegen of hij “de broer van F.” was en hem vervolgens een kogel door het hoofd joegen. Door het feit dat de hulpdiensten slechts laat ter plekke waren, overleed hij even later aan zijn verwonding. U bent ervan overtuigd dat dezelfde guerrilla die u wil rekruteren verantwoordelijk is voor de moord op uw broer. Op dezelfde dag van het incident kreeg u van uw sergeant de toestemming om een dag naar huis te gaan. U ging toen samen met uw andere broers en zussen naar het ziekenhuis en vervolgens regelden jullie de begrafenis. Nadien begaf u zich terug naar het leger om uw dienstjaar af te werken.

Op 9 augustus 2016 was uw militaire dienstplicht afgerond en bent u in verschillende sectoren beginnen werken, eerst in de bouw, daarna als bewaker in een kledingzaak en als laatste in een parking. Zo'n 6 maanden na het beëindigen van uw legerdienst begon u opnieuw rekruteringsverzoeken en bedreigingen te krijgen van de guerrilla. Concreet gebeurde dat 4 tot 5 keer per maand, zowel via berichten op sociale media als in het echt, waarbij iemand dan naar u toe kwam op straat. Ook uw partner E. werd niet ongemoeid gelaten door de guerrilla: zowel op straat als op school kreeg zij meermaals dreigementen. Hierdoor diende zij haar opleiding stop te zetten en ging zij aan het werk als zelfstandig manicure.

*Na een zoveelste foto te hebben ontvangen van uw belagers, besloten u en uw partner jullie land van herkomst te ontvluchten en naar België te reizen. Om de reis te kunnen bekostigen, sloot de moeder van uw partner een lening af. Uiteindelijk verlieten jullie op 9 maart 2020 Colombia en vlogen jullie naar Madrid, waar jullie 's anderendaags aankwamen. Jullie reisden vervolgens met de bus verder en arriveerden op 11 maart 2020 in België. Omwille van de toenmalige maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie konden jullie niet onmiddellijk na aankomst asiel aanvragen en dienden jullie op 19 augustus 2020 een **eerste verzoek om internationale bescherming** in. In het geval van een terugkeer naar Colombia vreesde u naar eigen zeggen te worden gedood door de guerrilla.*

Omwille van dezelfde problemen met de guerrilla verliet ook uw oudere broer J. A. Colombia en vroeg hij internationale bescherming aan in Zweden.

Op 17 juli 2020, toen u en uw partner reeds in België waren, kreeg uw jongere broer D. M. in Colombia een messteek in de zij toegegend. Hij werd op tijd naar het ziekenhuis gebracht en overleefde het incident.

U meent dat de guerrilla die u steeds belaagde hierachter zit. Later werd D. ook nog eens beschoten wanneer hij op bezoek ging bij zijn vriendin in de wijk 9 De Enero. Ook dit overleefde hij. Hierdoor dienden zijn partner en haar ouders te verhuizen naar een andere wijk, nl. Paulano Campestre.

Ter staving van uw asielaanvraag diende u de volgende documenten in: uw paspoort en dat van uw vriendin (originelen gezien), uw identiteitskaart en die van uw vriendin (kopieën), uw geboorteakte en die van uw vriendin (kopieën), uw legerkaart (kopie), de geboorteaktes van uw broers M. A. en D. M. (kopieën), ziekenhuisdocumenten van uw broer M. A. (kopieën), een aanvraag tot inschrijving in het overlijdensregister m.b.t. uw broer M. A. (kopie), een document van een begrafenisondernemer m.b.t. M. A. (kopie), de overlijdensakte van M. A. (kopie), een reeks foto's van u en uw familie (kopieën), enkele schermopnames van de bedreigingen die u via virtuele weg ontving (kopieën) en een USB-stick met foto's en video's van de begrafenis van M. A..

Op 1 april 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van u en uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan jullie asielmotieven. Jullie gingen hiertegen in beroep, waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS bevestigde met het arrest nr. 264 547 van 29 november 2021. Jullie gingen niet in cassatieberoep.

*U noch uw partner E. (CG [...]; OV [...]) verlieten België en jullie dienden op 2 juni 2022 een **tweede verzoek om internationale bescherming** in bij de DVZ. Jullie vrezen in het geval van een terugkeer te worden aangevallen en gedood door de guerrilla. Zij weten wie uw broers en zussen zijn en koesteren nog steeds woede en wrok omdat u niet tot hun groepering bent toegetreden. Daarom heeft de guerrilla het al verschillende keren op uw broer D. M. gemunt. Naast het feit dat zij hem neerstaken in 2020 en hem beschoten in 2021, werd hij in het bijzijn van uw partners zus E. benaderd door enkele personen. Zij zeiden tegen D. M. dat hij "de broer van F." was en bedreigden hem. Nog voor deze personen schade konden toebrengen aan uw broer en uw schoonzus, konden zij ontkomen door te vertrekken met de moto. Na dit incident deed D. M. aangifte.*

Ter staving van jullie verklaringen leggen jullie de volgende stukken neer: een bundel persartikelen over rekrutering door de guerrilla in Colombia en kopieën van D. M.'s aangifte ten gevolge van het incident op 7 juni 2022.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig

verzoek hebt uiteengezet, met name pogingen tot rekrutering en belaging vanwege de guerrilla, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek om internationale bescherming en ook dat van uw partner door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan jullie verklaringen geen geloof kon worden gehecht. De exacte motieven op grond waarvan de Commissarisgeneraal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), en heeft dus kracht van gewijsde. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter blijkt van dergelijk element geen sprake. Hiernaar gepeild, verwijzen zowel u als uw partner naar drie incidenten die uw broer D. M. zou hebben gekend sinds jullie vertrek uit Colombia. Wat de eerste twee voorvallen betreft, in het bijzonder de mesaanval in 2020 en het schietincident in 2021 (zie verklaring volgend verzoek, vraag 17; zie verklaring volgend verzoek partner, vraag 17), moet worden opgemerkt dat deze reeds ten tijde van jullie eerste verzoek beoordeeld werden. De Raad concludeerde dat, aangezien jullie niet aannemelijk maken zelf problemen te hebben gehad met de guerrilla, (1) bijgevolg evenmin kan worden aangenomen dat iemand van de guerrilla uw broer D.M. met een mes gestoken heeft omdat de guerrilla naar u op zoek zou zijn en (2) het in het licht van het voorgaande evenmin geloofwaardig is dat zij daarom D.M. hebben beschoten (zie RvV-arrest nr. 264 547 van 29 november 2021, p.20). Steunend op diezelfde redenering kan daarom evenmin worden aangenomen dat de guerrilla D.M. en uw schoonzus E. zou hebben bedreigd op 7 juni 2022 omwille van het motief dat die groepering nog met woede en wrok tegenover u zou zitten omdat u geen deel van hen uitmaakte (zie verklaring volgend verzoek, vraag 17; zie verklaring volgend verzoek partner, vraag 17). Het hele gegeven an sich, als zou de guerrilla u hebben proberen te rekruteren en hierop volgend u en uw partner hebben belaagd, werd immers reeds tijdens uw vorige verzoek ongeloofwaardig bevonden door de asielinstanties.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. De persartikelen belichten gevallen van rekrutering door de guerrilla in Colombia maar hebben geen betrekking op uw persoon, uw naam wordt er immers niet in vermeld (zie verklaring volgend verzoek, vraag 19). Hierbij moet worden benadrukt dat het verwijzen naar een algemene situatie in uw land van herkomst niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk te maken, u dient dit persoonlijk en concreet aan te tonen doch u bleef hierbij in gebreke (zie supra). Wat voorts de aangifteformulieren betreft, moet worden opgemerkt dat deze geenszins kunnen aantonen dat uw broer door de guerrilla belaagd werd uit wraak tegenover uw persoon. Los van het feit dat deze formulieren geen feitenrelaas bevatten, is het zo dat eenieder eender welke verklaring kan gaan afleggen bij de ordediensten (in casu betreft dit de Colombiaanse Fiscalia of parket). De loutere omstandigheid dat uw broer aangifte heeft gedaan, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs voor de feiten die u inroept.

Bijkomend wenst het CGVS er nog op te wijzen dat er maar liefst 7 maanden inbegrepen zitten tussen het einde van de beroepsprocedure van jullie eerste verzoek en het indienen van jullie huidige, tweede verzoek. Ook dit wijst erop dat er in jullie geval geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Colombia. Ware dat wel zo geweest, dan hadden jullie ongetwijfeld veel sneller dit verzoek ingediend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders,

mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van C.M., E., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren in Cali (dep. Valle del Cauca). U groeide op in de wijk 9 De Enero met uw moeder, uw broer en uw zus. Uw vader heeft nooit bij jullie gewoond, met hem heeft u dan ook weinig contact. Na het voltooien van uw middelbare schoolopleiding, begon u met een hogere opleiding in de ergotherapie. Verder verkeert u sinds eind 2015 in een relatie met J. D. F. L. (CG [...]; OV [...]). Jullie woonden niet samen, maar soms ging u bij hem op bezoek.

De door u naar voren geschoven asielmotieven zijn identiek aan deze van uw partner:

(...) (idem feitenrelaas beslissing verzoeker).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien de door u naar voren geschoven asielmotieven identiek zijn aan die van uw partner, wordt aan u identiek dezelfde beslissing betekend die u hieronder kunt lezen:

(...) (idem beslissing verzoeker)."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk en rolnummers 281 490 en 287 667, en dat de middelen en argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift met rolnummer 287 667 de middelen en argumenten in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 281 490 integraal overneemt. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identiek zijn, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de drie vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen.

3. De verzoekschriften

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat zij na hun eerste verzoek een reeks nieuwe documenten hebben voorgelegd die het feitenrelaas dat zij hebben uiteengezet nog verder onderbouwt, met name documenten die aantonen dat de jongere broer van verzoeker daadwerkelijk aangifte heeft gedaan van de bedreigingen vanwege de guerrilla's omdat hij familie is van verzoeker; actuele artikels die er op duiden dat de regio van Cali, waarvan verzoekers afkomstig zijn, geteisterd worden door guerrilla's en deze laatste jonge mensen viseren om hen te rekruteren en een grote hoeveelheid artikels die werden neergelegd na de eerste weigeringsbeslissingen die evenwel niet door de Raad werden in aanmerking genomen omdat de bijgebrachte vertalingen niet werden vertaald door een beëdigd vertaler. Zij stellen dat zij vertalingen van een beëdigd vertaler trachten te bekomen en dat de inhoud van deze artikels zeer pertinent is voor de beoordeling van de verzoeken omdat zij een actueel en lokaal beeld verschaffen van de activiteiten van de guerrilla's.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikelen 48/3, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU, van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partijen betogen dat in de bestreden beslissingen verwerende partij in grote mate de standpunten herneemt die reeds uiteengezet zijn in de beslissingen genomen in het kader van de eerste verzoeken om internationale bescherming op basis waarvan werd gesteld dat de verzoeken ongeloofwaardig zijn. Verzoekende partijen wijzen er op dat het niet de taak is van het CGVS om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten en merken op dat er een gedeelde bewijslast geldt op basis van artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Zij citeren vervolgens uit de UNHCR "Guidelines on International Protection" en de UNHCR "Note on Burden and Standard of Proof" en stellen dat volgens deze richtlijnen aan de verzoeker het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven. Verwijzend naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stellen verzoekende partijen dat het CGVS de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en zodoende appreciatiefouten heeft begaan. Een correcte appreciatie van hun verklaringen en bewijselementen zou wel degelijk leiden tot een andere beslissing, zo menen zij en gaan vervolgens in op de analyse van verwerende partij.

Aangaande het viseren van verzoeker benadrukken verzoekende partijen dat het voor de lokale guerrilla's van geen belang is of de geviseerde persoon ervaring heeft met wapens, zoals ook blijkt uit diverse artikels. Dergelijke praktijken vinden tevens plaats in Cali, aldus verzoekende partijen, die besluiten dat de guerrilla's geen onderscheid maken in wie ze rekruteren en dat de vaststelling dat verzoeker een ondersteunende rol vertolkte in het leger geen afbreuk doet aan het feit dat hij benaderd werd door de guerrilla's. In tegenstelling tot wat het CGVS poneert hebben de neergelegde artikels geen betrekking op de algemene situatie in Colombia, maar gaan ze dieper in op de activiteiten in de regio van herkomst van

verzoekende partijen en eisen dat persartikels uitdrukkelijk de naam van verzoeker vermelden is gewoonweg onredelijk en strookt niet met de aangehaalde wetgeving.

Inzake de manier waarop de rekrutering in zijn werk ging, menen verzoekende partijen dat het CGVS compleet voorbij gaat aan de nuance die verzoeker in zijn verhoor maakt, namelijk dat indien hij niet vrijwillig zou meegaan hij ontvoerd zou worden. Zij vervolgen: *“In wezen zijn er twee manieren waarop de guerrilla's in Colombia rekruteren. Enerzijds trachten ze personen te overtuigen om zich vrijwillig aan te sluiten door hen geld of aantrekkelijke functies te beloven. Indien deze tactiek geen baat brengt schakelen de guerrilla's over naar een agressievere aanpak. Ze gaan personen ontvoeren of chanteren met de bedreiging familie of geliefden te vermoorden indien de persoon geen medewerking verleent.”* Wat betreft de opmerking in de bestreden beslissingen als zouden zij vaag zijn over de identiteit van de personen die rekruteringspogingen ondernamen, laten verzoekende partijen gelden dat het steeds onbekenden waren die hen benaderden, zodat zij logischerwijs geen gedetailleerde informatie kunnen verschaffen omtrent de identiteit van de personen die de rekruteringspogingen ondernamen.

Waar de commissaris-generaal het zeer merkwaardig vindt dat verzoeker zijn oversten binnen het legerkorps niet in kennis stelde van de rekruteringen door de guerrilla's, stellen verzoekende partijen dat dit volgde uit twee vrezen. Vooreerst is er volgens hen sprake van corruptie binnen het leger, waardoor verzoeker het slachtoffer kon worden van zijn eigen aangifte. Daarnaast dient men volgens hen ermee rekening te houden dat zelfs al was de sergeant van goede wil, deze verzoeker onmogelijk op elk ogenblik tegen de guerrilla's kon beschermen. Op een onbewaakt moment zouden de guerrilla's toch kunnen toeslaan, aldus verzoekende partijen, die besluiten dat dit alles maakte dat verzoeker zich onder druk gezet voelde en niet overging tot kennisgeving aan zijn oversten. Wat betreft de rekruteringspogingen in de periode na de legerdienst van verzoeker, verwijten verzoekende partijen de commissaris-generaal geen aandacht te besteden aan het gegeven dat het voor hen onmogelijk is om materiële bewijzen voor te leggen van mondelinge bedreigingen door de guerrilla's. Gelet op het feit dat zijn broer vermoord werd, kan volgens verzoekende partijen van verzoeker toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij uit angst de confrontatie met verdachte figuren op straat uit de weg gaat. Het CGVS lijkt volgens hen te insinueren dat verzoeker enkel van bescherming kan genieten als hij rechtstreeks de confrontatie aanging met deze personen. Daarnaast merken verzoekende partijen op dat verzoeker wel dergelijk rechtstreeks aangesproken werd tijdens zijn legerdienst. Verzoekende partijen stellen bovendien dat verzoekster formeel haar standpunt handhaaft dat zij op het instituut waar ze studeerde rechtstreeks aangesproken werd door guerrilla's met de bedreiging dat verzoeker moest toetreden of dit anders zware gevolgen zou hebben. Gelet op de moord op de broer van verzoeker en op het feit dat verzoeker zelfs een brief mocht ontvangen met een foto van zijn vermoorde broer, achten verzoekende partijen de voormelde bedreigingen zeer zorgwekkend. Wat betreft de moord op de broer van verzoeker stellen verzoekende partijen dat de redenering in de bestreden beslissingen dat er geen verband bestaat met de guerrilla's en deze moord gelet op het feit dat er een periode van vijf maanden verstreken is tussen de eerste rekruteringspoging ten aanzien van verzoeker (tijdens zijn legerdienst) en de moord op zijn broer kant noch wal raakt. Bovendien verwijten zij de commissaris-generaal het stilzwijgen te bewaren over een andere verklaring van het willekeurig geweld ten aanzien van de broer van verzoeker. Wat betreft de tegenstrijdigheden in hun verklaringen, merken verzoekende partijen op dat zij beide niet aanwezig waren op het moment van de feiten, doch van getuigen mochten vernemen dat de broer van verzoeker, terwijl hij terug wandelde van bij zijn vriendin, op straat vlakbij zijn appartement omsingeld werd door guerrilla's die hem door het hoofd neerschoten. Hier heeft hij volgens hen dan enige tijd gelegen tot men hem naar het ziekenhuis bracht waar hij enkele uren later overleed. Verzoekende partijen stellen dat dergelijke omsingeling logischerwijs niet plaatsvond op het appartement van de broer van verzoeker zelf. Zij laken dat de commissaris-generaal dergelijke kleine details aanhaalt om hun verklaringen onterecht te ontkrachten.

Verder voeren verzoekende partijen aan dat de zienswijze van de commissaris-generaal, die uit het enkele feit dat er formeel een onderzoek voorhanden is lijkt te besluiten dat de lokale autoriteiten voldoende bescherming bieden, compleet niet strookt met de realiteit. De loutere vaststelling dat er een onderzoek werd opgestart, impliceert immers niet dat dit onderzoek behoorlijk werd gevoerd, aldus verzoekende partijen, die het gezien de omstandigheden net zeer verontrustend achten dat de politie geen enkele verdachte kan terugvinden die de jongeman van 17 jaar op straat neergeschoten heeft. Zij menen dat dit omwille van verscheidene redenen het geval kan zijn: ofwel beschikt het politiekorps over onvoldoende middelen om een adequaat onderzoek te voeren, ofwel is de politie conform hun verklaringen corrupt in de zin dat ze een oogje dichtknijpt voor de guerrilla's indien ze hiervoor de vereiste geldsommen ontvangt. Verzoekende partijen besluiten dat uit het gebrekkig onderzoek hoe dan ook op ontegensprekelijke wijze blijkt dat de lokale overheden hen en hun familie onvoldoende bescherming verlenen. Wat betreft hun levensomstandigheden merken verzoekende partijen op dat men redelijkerwijs niet kan verwachten dat zij zichzelf de ganse dag opsluiten uit vrees om bedreigd en fysiek aangevallen te worden. Verzoekster merkt in haar verzoekschrift bijkomend op: *“Na de bedreigingen op het instituut heeft verzoekster haar*

studies stopgezet, doch bleef ze uit financiële noodzaak werkzaam als manicure. Het feit dat verzoekster zich buitenhuis begaf, doet geen afbreuk aan de angst en onzekerheid waarmee ze op dagdagelijkse basis worstelde."

Ten slotte hekelen verzoekende partijen dat het voor hen, indien de redenering van de commissarisgeneraal dat geen waarde kan worden gehecht aan de door hen neergelegde foto's van het feit dat de broer van verzoeker het slachtoffer is geworden van een steekpartij omwille van het feit dat het privéfoto's betreffen wordt doorgetrokken, haast onmogelijk gemaakt wordt om hun verzoek te bewijzen. Zij wijzen er op dat verzoeker bij zijn tweede verzoek bewijs neerlegt dat zijn jongere broer aangifte heeft gedaan bij de lokale autoriteiten van bedreigingen vanwege de guerrilla's. Waar het CGVS dit bewijs bestempelt als onvoldoende objectief geeft dit volgens verzoekende partijen aan dat het CGVS de meest nadelige interpretatie ten aanzien van verzoekende partijen aanhoudt.

Verzoekende partijen benadrukken dat zij objectieve stukken neerleggen over de moord op de broer van verzoeker, waarnaar tot op heden geen noemenswaardig onderzoek werd verricht door de lokale autoriteiten en de geweldplegingen op de jongere broer van verzoeker. Het staat dan ook volgens verzoekende partijen ontegensprekelijk vast dat twee broers het slachtoffer zijn van gewelddaden in de regio Cali en wijzen er op dat in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat het geweld in Cali niet willekeurig is maar doelgericht van aard en dat derhalve dien aangenomen te worden dat de geweldplegingen op de familieleden van verzoeker doelgericht zijn en zij beiden (verzoekster als partner van verzoeker) dus gevaar lopen.

In wat zich aandient als een derde middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen betogen dat het vredesakkoord tussen de Revolutionaire Strijdkrachten van Colombia (FARC) en de regering een einde maakte aan het 52-jarig gewapend conflict maar dat het conflict gerelateerde geweld sindsdien nieuwe vormen heeft aangenomen. De regering heeft onvoldoende maatregelen genomen tegen het geweld dat in 2020 plaatsvond vanwege de ELN, dissidenten van de Farc, tegen burgers in verschillende delen van het land, waaronder Cali. Zij stellen dat dit in 2021 aanhield. Zij zetten verder uiteen dat de FARC demobiliseerde in 2017 en later aankondigde een politieke partij te vormen maar at een minderheid van guerrillastrijders de voorwaarden van het vredesakkoord verwerpt en weigert te ontwapenen. Guerrilla strijders die nooit zijn gedemobiliseerd zijn in verschillende delen van het land nog steeds actief onder leiding van Miguel Botache Santillana, bekend als Gentil Duarte. Andere FARC-strijders richtten nieuwe groepen op deels als reactie op falende re-integratieprogramma's en in augustus 2020 werden meer dan 300 voormalige FARC-strijders gedood. Zij stellen verder dat in augustus 2019 Luciano Marin Arango, bekend als Ivan Marquez, voormalige tweede in bevel van de FARC, aankondigde dat hij de wapens weer opnam en dat hij de FARC Second Marquetalia oprichtte. Het ELN ging in 2020 door met oorlogsmisdaden en andere ernstige misbruiken tegen burgers, waaronder gedwongen rekruteringen van kinderen. In november 2019 maakte de Colombiaanse nationale politie zich schuldig aan willekeurige aanhoudingen en buitensporig geweld tegen demonstranten die protesteerden tegen de voorstellen van belastinghervorming en moorden op mensenrechtenverdedigers. Verzoekende partijen benadrukken dat de overheid over onvoldoende middelen beschikt om het aanhoudende geweld door guerrilla's tegen onschuldige burgers te onderzoeken en de nodige bescherming te bieden en stellen dat in de 4.219 strafonderzoeken die door het parket werden gevoerd, slechts 10 veroordelingen zijn uitgesproken. Volgens verzoekende partijen kan bijgevolg besloten worden dat niettegenstaande het vredesakkoord tussen de overheid en de FARC van 2016 het geweld in Colombia blijft aanhouden, inclusief in de regio van Cali, hun verblijfplaats. Zij besluiten dat de guerrilla's geweld plegen en in het bijzonder kinderen en adolescenten viseren om te rekruteren en indien deze hier niet op wensen in te gaan lopen zij het risico vermoord te worden. Verzoekende partijen menen dat de lokale overheid onvoldoende bescherming biedt aan de burgers tegen het geweld van de guerrilla's en anderzijds ook zelf geweld pleegt ten opzichte van haar onderdanen zodat zij geen bescherming kunnen inroepen vanwege de lokale overheid.

Verzoekers vragen in hoofddorde de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchteling te erkennen, ondergeschikt de status van subsidiaire bescherming toe te kennen en meest ondergeschikt de dossiers opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.

3.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en bewijsstukken inzake pro deo toe aan de verzoekschriften.

4. Aanvullende nota's

4.1. Verwerende partij legt in beide zaken een aanvullende nota dd. 31 mei 2023 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1 van de Vreemdelingenwet de COI Focus, "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 22 september 2022 (internetlink) wordt bijgebracht.

4.2. Verzoekende partijen leggen in beide zaken een aanvullende nota dd. 26 april 2023 neer waarin, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht voorzien van een toelichting: (1) Correspondentie met beëdigd vertalers met het oog op het verkrijgen van kosteloze bijstand; (2) Vonnis van de Nederlandstalige Rechtbank van Eerste Aanleg de dato 30 juli 2021; (3) Actuele artikels betreffende de veiligheidssituatie in Cali (Colombia) en (4) Correspondentie met beëdigd vertalers met het oog op het bekomen van offertes: (a) Mailverkeer 26/10/2022 – 06/12/2022 met vertaler Y. v. K., b) Mail van Y. v. K. dd. 08/12/2022 en c) Mailverkeer met VDP Vertaalhuis.

5. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*

7. Beoordeling

7.1. De bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van deze Richtlijn geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek bevat. De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

De formulering van artikel 40 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek.

In zijn arrest *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht.

Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van*

het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd” (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 50).

In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien daadwerkelijk sprake is van nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerdere verzoek, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoekers nieuwe elementen of feiten aanbrengen of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissingen, of wanneer de verzoekers nieuwe elementen aanbrengen die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissingen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissingen of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoekers dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

7.2. Beoordeling van de nieuwe elementen

7.2.1. Uit de administratieve dossiers blijkt dat ten aanzien van beide verzoekers in het kader van hun eerste verzoek de vluchtelingen- en de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers verklaringen dat verzoeker het voorwerp was geweest van rekruteringspogingen door guerrilla-groeperingen in Colombia. Daarbij werd overwogen dat (1) kan afgevraagd worden waarom deze groeperingen verzoeker wensten te rekruteren nu verzoeker slechts een ondersteunende rol

vervulde in het leger waardoor het bedenkelijk oogt dat de guerrilla uitgerekend verzoeker zou willen rekruteren om een groep te leiden en andere soldaten te vermoorden en burgers te ontvoeren; (2) de manier waarop de rekrutering in zijn werk zou gaan vreemd is, nu het mag verbazen dat zij erop zouden vertrouwen dat verzoeker die niet wilde meewerken helemaal alleen naar de andere kant van het land zou reizen om hen te vervoegen; (3) verzoeker opmerkelijk vaag is over de personen die hem beweerdelijk rekruteerden en tegenstrijdig over het aantal keer dat men probeerde hem te rekruteren; (4) het eveneens merkwaardig is dat verzoeker nooit zijn oversten informeerde over het gegeven dat twee guerrillastrijders in hun bataljon zouden geïnfiltreerd zijn, (5) de verdere persoonlijke problemen van verzoeker, de voortdurende rekruteringspogingen na zijn legerdienst, evenmin kunnen overtuigen nu het niet geloofwaardig is dat de guerrilla drie-en een half jaar bleef vragen om hen te vervoegen omdat dit contraproductief zou zijn voor hem aangezien het risico toenam dat verzoeker zou verdwijnen of hen zou verraden, (6) bovendien verzoeker nooit rechtstreeks werd gevraagd of bedreigd en de verklaringen van verzoeker op dit punt tegenstrijdig zijn aan de verklaringen van zijn partner, (7) de dood van zijn broer M.A. niet betwist wordt maar niet kan worden weerhouden dat diegenen die verzoeker zouden geïnterviewd hebben dezelfde waren als de personen die verantwoordelijk waren voor de dood van zijn broer en bovendien de verklaringen van beide verzoekers over waar de moord werd gepleegd niet helemaal consistent zijn en het bovendien vreemd is dat verzoeker daarna terugging naar het leger, (8) verzoeker na de dood van zijn broer nooit aangifte deed bij de autoriteiten en zijn verklaring dat de politie nooit haar werk doet niet klopt aangezien uit het document van het parket blijkt dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar zijn dood maar dat de dader niet werd gevonden, (9) verzoeker en zijn vriendin in de periode na verzoekers legerdienst nog drie jaar in Cali zijn gebleven zijn wat niet logisch is indien zij vrezen er vermoord te worden door de guerrilla en (10) verzoekers verklaring als zou iemand van deze groepering ook nog eens zijn broer D. M. (...) met een mes gestoken hebben, dit omdat zij naar hem op zoek zouden zijn niet kan worden aangenomen temeer hij noch de familieleden het noodzakelijk achtten om aangifte te doen van het incident en (11) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zijn arrest van 29 november 2021 bevestigde de Raad de motieven van de beslissingen genomen ten aanzien van beide verzoekers in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming.

Met betrekking tot de door verzoekers in het kader van hun eerste verzoek neergelegde documenten en de documenten bijgebracht in de loop van de procedure voor de Raad in het kader van hun beroep tegen de voormelde beslissingen oordeelde de Raad als volgt in zijn arrest van 29 november 2021:

“De paspoorten, identiteitskaarten en geboorteakten van verzoekende partijen hebben betrekking op hun nationaliteit, identiteit, herkomst en reisroute. Dit zijn elementen die in casu niet ter discussie staan, doch die geen verband houden met de vervolgingsfeiten en vrees die verzoekende partijen aanvoeren ter ondersteuning van hun verzoeken om internationale bescherming. Uit de overlijdensakte van de moeder van verzoeker blijkt dat de moeder van verzoeker overleden is, niets meer of niets minder. Verzoeker verklaarde dat zijn moeder in 2014 gestorven is aan de gevolgen van kanker. De Raad ziet dan ook niet in – en verzoekende partijen lichten niet toe – op welke wijze dit overlijden verband houdt met de door verzoekende partijen voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees. De screenshots van de bedreigingen die verzoeker via virtuele weg ontving vormen geen sluitend bewijs voor de verklaringen die verzoekende partijen aflegden over de bedreigingen die zij zouden hebben ontvangen. Dergelijke berichten kunnen immers eenvoudig in scène worden gezet. Bovendien betreft het slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat de overige documenten betreft, wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt gemotiveerd: “Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte, alsook die van uw partner, bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg, zaken die hier niet ter discussie staan. Ook het gegeven dat u gedurende één jaar het Colombiaanse leger gediend hebt, hetgeen u lijkt te staven met uw militaire kaart, wordt in se niet betwist door het CGVS. Deze kaart vermag echter niet aan te tonen dat u persoonlijke problemen zou hebben gekend tijdens en na uw legerdienst. Wat de overige geboorteaktes betreft van uw broers M. A. (...) en D. M. (...), moet worden opgemerkt dat het CGVS wel degelijk aanneemt dat deze twee personen uw broers zijn. Ook het feit dat uw broer M. A. (...) om het leven kwam – u verwijst hiernaar m.b.v. een overlijdensakte, ziekenhuisdocumenten, een aanvraag tot inschrijving in het overlijdensregister en een document van een begrafenisondernemer – wordt op zich niet betwist (...). Geen van deze documenten kan echter uitsluitend geven over de omstandigheden waarin uw broer om het leven kwam, noch kunnen zij aantonen dat zijn dood voortvloeit uit problemen die u zou hebben gekend (en die volledig ongeloofwaardig worden geacht). Hierbij wenst het CGVS er (...) op te wijzen dat M. A. (...)s dood, cf. wat blijkt uit het parketdocument bestemd voor het overlijdensregister, wel degelijk onderzocht werd door de Colombiaanse autoriteiten en dat er geen dader gevat werd (zie supra). De foto's die u indiende illustreren

verder uw periode bij het leger, uw band met uw familieleden, een begrafenisplechtigheid en een persoon met dichtgenaaiëde wonden in de zij. Zij illustreren echter geenszins de persoonlijke problemen die u zelf in Colombia zou hebben gekend. Bovendien kan aan privéfoto's geen objectieve bewijswaarde worden toegekend, daar zij door mogelijke inscenering geen garanties bieden over wie en wat er wordt afgebeeld en in welke omstandigheden. Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt over de foto's en video's op de USB-stick die u indiende." Met het betoog in het eerste middel dat indien de redenering van de commissaris-generaal dat geen waarde kan worden gehecht aan de door hen neergelegde foto's van het feit dat de broer van verzoeker het slachtoffer is geworden van een steekpartij omwille van het feit dat het privéfoto's betreffen wordt doorgetrokken, het voor hen haast onmogelijk gemaakt wordt om hun verzoeken te bewijzen, weerleggen verzoekende partijen niet dat de door hen voorgelegde privéfoto's door mogelijke inscenering geen garanties bieden over wie en wat er wordt afgebeeld en in welke omstandigheden. Aldus doen zij aan dit motief geen afbreuk en wordt dit door de Raad tot het zijne gemaakt. De overige hierboven aangehaalde motieven worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en eveneens door de Raad tot het zijne worden gemaakt. Behoudens de uittreksels uit het rapport "Colombia. Events of 2020" van Human Rights Watch (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 11), zijn de persartikels, rapporten en beeldfragmenten die verzoekende partijen bij hun verzoekschriften voegen niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze niet in overweging worden genomen. Het rapport "Colombia. Events of 2020" van Human Rights Watch heeft betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Colombia en vermeldt noch verzoeker, noch verzoekster. Bijgevolg volstaat deze informatie op zich niet om in hoofde van verzoekende partijen tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te besluiten." 7.2.2. Uit hun verklaringen volgend verzoek blijkt dat de verzoekende partijen sinds het voormelde arrest van de Raad van 21 november 2021 België niet verlaten hebben. Zij beroepen zich voor hun volgend verzoek op de omstandigheid dat zij al twee jaar in België zijn en gewoon zijn aan deze levensstijl, dat hun leven nog steeds in gevaar is omwille van de guerrilla en dat in juni 2022 de guerrilla heeft geprobeerd schade toe te brengen aan verzoekers broer D.M. en zijn echtgenote S. en hen bedreigden en zeiden dat hij de broer was van F. (verklaring volgend verzoek, verzoekster, punt 17). Zij verklaren dat D.M. naar de politie is gegaan om klacht in te dienen maar dat er op heden nog niets is gebeurd met deze klacht (verklaring volgend verzoek, verzoeker, punt 17). Zij verklaren ook dat in 2020 dezelfde broer met een mes werd gestoken.

Ter staving van zijn volgend verzoek legt verzoeker kopieën neer van 9 krantenartikels met een vertaling naar het Frans, een document van het Openbaar Ministerie over de toewijzing van NUNC aan een klacht met een vertaling en een document van het Openbaar Ministerie waarin de zaak wordt samengevat met een vertaling (zie verklaring volgend verzoek verzoeker, overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten). Verzoekster verwijst bij de indiening van haar volgend verzoek naar de documenten die haar partner heeft neergelegd (verklaring volgend verzoek, verzoekster, punt 19).

De Raad stelt vast dat de documenten met betrekking tot de klacht ingediend door D.M. op 15 juni 2022 betrekking heeft op feiten die zich hebben voorgedaan op 7 juni 2022 en dus dateren van na het arrest van de Raad van 21 november 2021. Ook de krantenartikels met Franse vertaling die werden voorgelegd door verzoekers dateren van na het voormeld arrest. Hoewel het om nieuwe elementen gaat die verzoekers niet eerder konden voorleggen, stelt de Raad na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier vast dat de door verzoekers aangehaalde feiten en elementen geen ander licht werpen op de in het kader van hun eerste verzoeken ongeloofwaardig bevonden rekruteringspogingen in Cali en de kans niet aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen. De Raad wijst daarbij op het volgende.

In zoverre verzoekende partijen in hun volgende verzoeken zich ook beroepen op de mesaanval in 2020 en het schietincident van 2021 waarbij verzoekers broer D.M. belaagd zou zijn, dient te worden vastgesteld dat deze incidenten reeds door de Raad werden beoordeeld in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing oordeelde de Raad in zijn arrest van 21 november 2021 dat "verzoekende partijen hun problemen met de guerrilla niet aannemelijk maken en dat zij evenmin aannemelijk maken dat de guerrilla verantwoordelijk zou zijn voor de dood van de broer van verzoeker omwille van de problemen van verzoeker met de guerrilla. Bijgevolg kan ook niet worden aangenomen dat iemand van de guerrilla na het vertrek van verzoekende partijen uit Colombia verzoekers broer D. M. met een mes gestoken heeft omdat de guerrilla op zoek is naar verzoeker. In de bestreden beslissingen wordt hier in hoofde van verzoeker nog het volgende aan toegevoegd: Temeer daar blijkt dat noch hij, noch uw familieleden het ooit noodzakelijk achtten om aangifte te doen van dit incident (CGVS, p.24). Dat D. M. (...) ook nog eens door de guerrilla beschoten zou zijn geweest op de voeten (CGVS C. M. A. (...), p.9), is in het licht van het voorgaande al evenmin

geloofwaardig. Terloops kan nog worden toegevoegd dat enkel uw vriendin hiervan melding maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud terwijl u daar zelf met geen woord over rept.” Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.”

In zoverre verzoekende partijen bij de indiening van hun volgend verzoek aanhalen dat het incident van 7 juni 2022 verband houdt met de door hen in het kader van hun eerste verzoek aangehaalde vervolgingsfeiten, kan dit niet blijken uit de door verzoeker neergelegde documenten. Uit de vertaling van de door verzoeker neergelegde documenten kan weliswaar blijken dat D.M. en E.C.M. een klacht neerlegden op 15 juni 2022 bij het Parket van Cali en dat aan deze klacht een NUNC (Numéro Unique de la Notice Criminelle) werd toegekend alsook een webpagina waar de stand van zaken met betrekking tot deze klacht kan worden opgevolgd (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2), maar deze documenten bevatten verder geen enkele informatie met betrekking tot de inhoud van de klacht noch de feiten die zich op 7 juni 2022 zouden hebben voorgedaan. Ook in de huidige procedure voor de Raad brengen verzoekende partijen geen verdere stukken bij die hierover meer duiding kunnen geven. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissingen kan eenieder eender welke klacht indienen bij de Colombiaanse Fiscalía. Uit de neergelegde documenten kan dus niets worden afgeleid met betrekking tot het voorwerp van deze klacht en kan hieruit geenszins blijken dat de broer van verzoeker en diens echtgenote zou zijn bedreigd door de guerrilla omdat zij weten dat *“mijn broers en zussen broer/zus van mij zijn, zij zitten nog steeds met die woede en wrok tegen mij omdat ik nooit deel van hen heb uitgemaakt”* (verklaring volgend verzoek, verzoeker, punt 17). Dit element werpt verder ook geen nieuw licht op de reeds ongeloofwaardig bevonden pogingen tot rekrutering door de guerrilla waarvan verzoeker het slachtoffer zou geweest zijn in Cali. Deze documenten en verklaringen, die betrekking hebben op een incident dat plaatsvond op 7 juni 2022 zijn niet van die aard dat zij de bevindingen van de commissaris-generaal en de Raad in het kader van hun vorige verzoeken inzake het ongeloofwaardige karakter van de voorgehouden vervolgingsfeiten in een ander daglicht plaatsen.

Dat verzoekende partijen objectieve stukken aangebracht hebben omtrent de moord op de broer van verzoeker in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming wordt niet betwist en de Raad wijst er op dat dit reeds in zijn arrest van 21 november 2021 werd beoordeeld waarbij er op werd gewezen dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat de guerrilla verantwoordelijk zou zijn voor de dood van de broer van verzoeker omwille van de problemen van verzoeker met de guerrilla. De stukken die zij in het kader van hun tweede verzoek neerleggen met betrekking tot D.M. hebben enkel betrekking op een incident dat zou hebben plaatsgevonden op 7 juni 2022 en niet op de eerdere beweerde incidenten waarvan D.M. het slachtoffer zou geweest zijn in 2020 en 2021, terwijl hierboven reeds werd vastgesteld dat uit deze stukken niets kan worden afgeleid met betrekking tot de aard van het incident en door wie D.M. zou bedreigd zijn. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen beweren in het verzoekschrift staat het bijgevolg niet op ontegensprekelijke wijze vast dat twee broers van verzoeker het slachtoffer zijn geweest van gewelddaden in Cali. In geen geval kan uit deze documenten blijken dat de dood van verzoekers broer (zoals reeds vastgesteld door de Raad) en het incident van 7 juni 2022 verband houdt met de ongeloofwaardig bevonden pogingen tot rekrutering waarvan verzoeker beweert het slachtoffer te zijn geweest. Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat de volgende verzoeken zijn geregistreerd op 2 juni 2022 (zie bijlagen 26 *quiquies* verzoekende partijen) en dus voor het incident dat zich volgens de door hen neergelegde documenten heeft voorgedaan op 7 juni 2022 en waarvan aangifte is gedaan op 15 juni 2022. Hieruit blijkt minstens dat de concrete aanleiding voor het doen van hun volgend verzoek niet het incident van 7 juni 2022 waarvoor verzoekers broer D.M. en diens echtgenote klacht hebben neergelegd op 15 juni 2022, kan geweest zijn, wat overigens ook erkend wordt door verzoekster (zie verklaring volgend verzoek verzoekster, punt 17).

Met betrekking tot de persartikels uit onder meer El Tiempo, APN en EL Pais die door verzoekende partijen voorzien van een Franse vertaling bij de indiening van hun volgend verzoek werden neergelegd, stelt de Raad vast dat deze bronnen bevestigen dat rekrutering van jongeren door gewapende groeperingen in Cali en de rest van Colombia voorkomt en relevant zijn in zoverre deze artikels een beeld schetsten van de situatie met betrekking tot rekrutering van jongeren in verzoekers regio van herkomst in Colombia. Uit deze artikels blijkt dat vooral in het Oosten van Cali bendes actief jongeren en kinderen trachten te rekruteren, vaak door hen geld, moto's en kleren aan te bieden in ruil voor hun diensten in de illegale praktijken van de bendes, waaronder drughandel. Lokale overheden zijn zich bewust van dit fenomeen en er zijn een aantal initiatieven ontwikkeld om initiatieven tegen te gaan. Dit belet niet dat ook in 2022 rekrutering heeft plaatsgevonden en dat in een aantal gevallen jongeren die weigerden om mee te werken met bendes zijn omgebracht. In de COI Focus, *“Colombia. Veiligheidssituatie”*, van 27 september 2022, leest de Raad voorts dat het gebrek aan schoolinfrastructuur, maaltijden op school toekomstperspectief de jongeren in gebieden met een aanwezigheid van gewapende actoren extra kwetsbaar maakt voor rekrutering en dat gewapende groeperingen hen trachten aan zich te binden door het aanbieden van goederen zoals telefoons, concerttickets of geld maar volgens OHCHR worden jongeren ook

geïntimideerd en bedreigd om ze te rekruteren. Uit een grootschalig onderzoek door het Colombian Organised Crime Observatory, blijkt dat de rekrutering van minderjarigen tijdens de pandemie opnieuw toenam. De pandemie heeft de armoede doen toenemen en de gewapende groeperingen in staat gesteld om hun sociale controle in veel gemeenschappen te versterken. Tussen 2017 en 2020 werden door de onderzoekers 1.020 gevallen van illegale rekrutering vastgesteld maar die wordt als een onderschatting beschouwd omdat veel slachtoffers en families dit bewust niet melden. Rekrutering komt in 30 van de 32 departementen in Colombia voor en de manier van rekruteren verschilt van regio tot regio. Gewapende groeperingen vormen steeds meer allianties met stedelijke bendes bij de drugshandel en rekrutering van minderjarigen komt zowel op het platteland als in de grote steden voor (COI Focus, p. 30-32).

Verzoekende partijen brengen bij aanvullende nota een aantal persartikels bij met betrekking tot de situatie in Colombia die dateren van na de bestreden beslissingen. Hiervan wordt geen vertaling bijgebracht. De Raad stelt vast dat blijkens de korte samenvatting in hun aanvullende nota deze artikels handelen over de aanwezigheid van huurmoordenaars in Cali, de moord op een 19-jarige voetballer en 18-jarige jongen en een Amerikaanse toerist in Cali, de moord op een vader en grootmoeder, een incident waarbij verschillende doden vielen na een concert in Cali toegeschreven door de lokale autoriteiten aan hoge drankconsumptie, een rapport inzake de regio Cali waarin wordt aangegeven dat er een toename is van geweld door niet-statelijke groeperingen tegen de burgerbevolking, en een artikel waarin Cali wordt beschreven als één van de meest gewelddadige regio's van het land. Verzoekende partijen geven bijgevolg zelf aan dat deze artikels de algemene veiligheidssituatie in Cali betreffen en geen betrekking hebben op henzelf noch op de problematiek van rekrutering van kinderen of jongeren en bijgevolg evenmin tot een andere beoordeling kunnen leiden van de door hen aangehaalde, maar ongeloofwaardig bevonden rekruteringspogingen ten aanzien van verzoeker. In zoverre zij in hun aanvullende nota's, onder verwijzing naar de correspondentie met vertaalbureau's, betogen dat zij slechts in theorie het recht hebben om vertalingen te bekomen die aan de wettelijke vereisten voldoen maar dit in de praktijk geen uitwerking heeft, is hun kritiek niet dienstig wat betreft de persartikels waarvan zij een vertaling hebben bijgebrachte bij de indiening van hun volgende verzoeken en waarmee hierboven rekening werd gehouden. Met betrekking tot de landeninformatie bijgebracht bij aanvullende nota kan de Raad bij gebrek aan vertaling slechts rekening houden met de samenvatting die zij opnemen in de aanvullende nota.

Zo uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, kan blijken dat rekrutering van minderjarigen en jongeren ook in een aantal wijken in Cali voorkomt, blijkt hieruit niet dat elke jongere systematisch wordt gerekruteerd maar dat eerder jongeren uit economisch en sociaal zwakkere milieus worden geïdoleerd. Zoals reeds aangehaald werd in het kader van hun eerste verzoek vastgesteld dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat verzoeker het voorwerp was geweest van rekruteringspogingen door guerrilla-groeperingen in Colombia. De door verzoekende partijen neergelegde artikels zijn niet van die aard dat zij een ander licht werpen op deze beoordeling en de in het arrest van de Raad van 21 november 2021 uiteenzette redenen waarom hieraan geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoekende partijen de bestreden beslissingen bekritisieren omdat het onredelijk zou zijn te eisen dat hun naam in de artikels zou worden vermeld, en deze artikels niet over Colombia in het algemeen maar over hun verblijfplaats Cali gaan, tonen zij hiermee niet aan dat deze artikels *in casu* als nieuwe elementen te beschouwen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het feit dat in de Colombiaanse context het louter verwijzen naar de algemene situatie niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers niet dat personen met het profiel van verzoekende partijen als dusdanig geïdoleerd zouden worden door gewapende groeperingen en dat zij, indien dit het geval zou zijn bij terugkeer, geen toegang zouden hebben tot overheidsbescherming indien nodig. Verzoekende partijen brengen verder geen specifieke elementen aan op basis waarvan kan worden besloten dat de beoordeling van de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten in het kader van hun eerste verzoeken, anders zou geweest zijn indien zij hadden voorgelegd op het ogenblik van het arrest van de Raad van 21 november 2021.

Waar verzoekende partijen nog ingaan op het viseren van verzoeker, de manier waarop de rekrutering in zijn werk ging, de vage verklaringen over de identiteit van de personen die rekruteringspogingen ondernamen, inlichtingen van de oversten binnen het legerkorps, rekruteringspogingen na de legerdienst, de moord op M.A.F., het gebrek aan bescherming door de lokale autoriteiten, de leefomstandigheden van verzoeker en het gegeven dat D.M.F. het slachtoffer was van een steekpartij, stelt de Raad vast dat zij in wezen de motieven van de bestreden beslissingen genomen in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming beogen en hun kritiek hierop in de beroepsprocedure bij de Raad hernemen. De Raad herhaalt dat hij dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde

termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich beperken tot het louter herhalen van de argumenten ontwikkeld in het kader van de vorige procedure bij de Raad en daarbij geen enkel dergelijk nieuw element aanbrengen. Zij kunnen zich in het kader van de huidige procedure niet dienstig beroepen op een loutere herhaling van de argumenten ontwikkeld tijdens de beroepsprocedure bij de Raad in het kader hun vorige verzoeken om internationale bescherming en die door de Raad reeds beoordeeld werden.

Gelet op het geheel van de verklaringen van verzoekende verklaringen in samenhang bezien met de door hen voorgelegde documenten in het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot hun land van herkomst en Cali, besluit de Raad dat de door hen aangevoerde nieuwe elementen in het kader van hun huidige verzoeken de kans niet aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen omdat zij geen ander licht werpen op de bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van de in het kader van hun eerste verzoek voorgehouden pogingen tot rekrutering door guerrilla-groeperingen in Cali.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder president Duque evenwel voortduren. De confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 22 september 2022 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn nota met opmerkingen op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict*

in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidsstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad kan zich na lezing van de landeninformatie waarop hij vermag acht te slaan, scharen achter bovenstaande analyse.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de stad Cali worden beoordeeld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Cali zoals andere grote steden wordt beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groeperingen. Cali heeft lange tijd gefunctioneerd als doorvoerpunt voor cocaïne maar ook als knooppunt voor witwaspraktijken en drugshandel op straatniveau. Na een stijging van 13 % van het aantal moorden in 2021, dat ook mede kan toegeschreven worden aan een reeks anti-regeringsprotesten en politie-optredens, kende Cali in eerste helft van 2022 een daling in vergelijking met de eerste helft van 2021, van het aantal moorden naar 494, waaronder 430 huurmoorden.

In de mate dat het geweld in Cali gelieerd is aan het gewapend conflict op het platteland in het departement Valle de Cauca, betreft het onder meer politiek geïnspireerd geweld, zoals moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren. Tevens wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali gekenmerkt door gemeenrechtelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de stad Cali, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard is. Het hoge aantal moorden in de stad Cali is dan ook voornamelijk het gevolg van geweld dat duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel.

Verzoekende partijen brengen zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. De van een Franse vertaling voorziene persartikels neergelegd door verzoekende partijen bij de indiening van hun volgend verzoek liggen in dezelfde lijn als de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd in bovenstaande analyse. De in de verzoekschriften

geciteerde bronnen, waaronder het Human Rights Watch rapport, Colombia Events of 2020 en de persartikels van 2021 geven aan dat gewapende groeperingen nog steeds actief zijn en dat er sprake is van wijdverspreid crimineel geweld maar niet dat er in de grootstad Cali sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze informatie dateert ook van voor de COI Focus van 27 september 2022 bijgebracht door verwerende partij. De samenvatting in hun aanvullende nota van de door verzoeker neergelegde maar onvertaald gebleven bronnen geeft aan dat deze betrekking hebben op doelgerichte moorden in het kader van gemeenrechtelijke criminaliteit.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding.

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat geen nieuwe elementen voorliggen of feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk verhogen dat verzoekende partijen in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoekende partijen werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal terecht besloten om de tweede beschermingsverzoeken van de verzoekende partijen *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door verzoekende partijen ingeroepen schending van de motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoekende partijen in het tweede en derde middel aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op de DVZ werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid de nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen en stavingsstukken neer te leggen in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de in het tweede en derde middel aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe dit beginsel concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissingen zodat dit onderdeel van middelen niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Aangaande de verwijzing in het tweede middel naar artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen bijgevolg de schending van artikel 4.1 van de Richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

In de mate dat verzoekende partijen in het derde middel aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar het voorhanden zijn van nieuwe elementen of het aan de orde zijn van nieuwe feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat zijn voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET